

1 oktober, van Teulada naar Cagliari, 32 mijl

We vertrekken rond 11:00 naar Cagliari waar we 4 dagen blijven. De wind is grotendeels verdwenen en draait (hopelijk) naar zuid. We gaan vlak langs de kust onder Guardia Manna en vandaar Noord Oostelijk naar Cagliari. We hopen vanaf dit punt te kunnen zeilen.

Er staan flinke golven en we gaan rollend naar het zuiden, voor het eerst is de beweging van de zee vergelijkbaar met de Atlantische wateren in Biskaje, ondertussen neemt de wind af en trekt de lucht open. Dat geeft mooie gezichten op de Costa Verde, de zuidwestkust van Sardinië. Deze is bekend om de mooie baaien, lange zandstranden en dicht bebost berglandschap daarachter.

Zeilen gaat niet lukken, eerst omdat we tegen de wind moeten varen en later te weinig wind. Het laatste stuk van 7 mijl zouden we kunnen varen, maar we hebben weinig zin meer in de moeite van zeil hijsen en we zitten lui te genieten van de nieuwe indrukken. Er liggen veel vrachtschepen in de baai van Cagliari. Veel Cala's zijn te vinden voor en na de Kaap en daarna begint de industriezone: olieraffinaderijen, en bergen zout.

Marina del Sole haalt ons binnen samen met een Frans zeilbootje en de katten ruiken meteen de stadse atmosfeer. Als de motor zachter gaat draaien komt Odin al uit de slaapmodus, dan in de kuip even oriënteren en: „...verrek, weer een ander ponton!”

2 - 4 oktober, Cagliari microcosmos van Sardinië

Aan drie zijden wordt Cagliari omringd door zee en lagunes/salines waar rose flamingo's in rondstruinen en de mineralen en kreeftjes uit pikken. Cagliari is aan de baai en tegen heuvels gebouwd. De pasteltinten van de huizen en de torens van kerken die daar bovenuit steken geven het vergezicht de indruk dat je een oosterse wereldstad nadert. Er hebben dan ook Feniciërs, Carthagers, Romeinen geleefd en er een havenstad van gemaakt.

Onder de naam Karalis was het een van een groep Fenicische handelskolonies in Sardinië, waar ook Sulcis, Nora, en Tharros deel van uitmaakten, en die gesticht was vanuit Tyrus in de 7e eeuw v. Chr. Met de rest van het eiland ging de macht eerst over naar Carthago en vervolgens naar Rome, in 238 v. Chr., toen de Romeinen de Carthagers overwonnen. Later werd de stad achtereenvolgens kort overheerst door de Vandalen, het Byzantijnse Rijk, Genua, Pisa, Aragon (na de slag bij Lucocisterna in 1324 tijdens de Catalaanse overheersing heette de stad Càller), Spanje en zeer kort de Oostenrijkse Habsburgers. Het viel in 1720 onder het Huis van Savoye. Vanaf de jaren 1870, na de eenwording van Italië, maakte de stad een eeuw lang een snelle groei door.

We varen naar Marina del Sole, familiebedrijf en enerzijds wat verwaarloosd, maar anderzijds wordt je overladen door vriendelijkheid en gemak: de rekening betaal je later maar. Er ligt een enorme stapel leesboeken in de receptietent (hier geen prestigieus gebouw) en er is koffie en bier, een goede doucheruimte en je vuilniszakken worden door de havenmeester wel weggebracht. Wij hebben een deal van 130 euro voor 4 nachten en als we de rekening niet vragen zal het waarschijnlijk nog goedkoper kunnen zijn.

Wij wandelen langs alle Marina's en het militaire gebied over een nieuwe wandelpromenade naar de stad. Aan de brede en verkeersdrukke Via Roma staan elegantie paleizen en patriciërswoningen en vanuit deze verkeersader loop je de oude historische wijk Castello in. We zoeken alvast informatie over de bus naar de autoverhuur op het vliegveld van Cagliari, want we gaan morgen een huurauto ophalen.

Met de huurauto rijden we naar Olbia de volgende dag, om zoon Ralf van het vliegveld te halen, een prachtige rit door het wilde ongerepte landschap van Sardinië, van 2,5 uur.

We blijven met Ralf op de boot zodat hij kan uitrusten en wennen aan de geluiden en de beweging van het water. De katten hebben er meer moeite mee vandaag. Wat is dat nu weer voor een eng individu? Freija besluit zich te laten aaien en sluit al snel een oppervlakkige vriendschap met Ralf. Dat gaat dus helemaal goed komen.

Eerste uitstapje met Ralf is geen zeiltocht maar een bezoek aan de oude stad Nora met de auto. Net als Tharros is Nora een archeologische opgraving. Op het schiereiland Pula wordt sinds 1950 deze oude stad blootgelegd door studenten van vier grote universiteiten van Italië. We krijgen een rondleiding en beseffen opnieuw hoe ver de Romeinen waren in hun ontwikkeling om zo een mooie leefbare stad te hebben gemaakt op de grondvesten van Nuraghe en later Fenicische nederzettingen. Vooral water aanvoer en afvoer zijn in Tharros en Nora goed te zien en er wordt veel verteld over het Romeinse leven.

We besluiten 's avonds te stad in te gaan om een hapje te eten in een van de eettentjes in een van de vele steegjes. Het is een vieze binnenstad met veel verkeer en veel geluiden, maar ook een historische gezellige stad. En met een wijntje, sfeervol kaarslicht en een goed gesprek krijgt deze duizenden jaren oude stad een romantisch karakter.

Klein storend element is het dan ook, wanneer een straatmuzikante ons wil verblijden met gefiedel (meer kan Annelies er niet van maken) en onze verhalen compleet overstemt. Ralf zegt: „Mam, je gezicht spreekt weer boekdelen". Niet alleen krijgt de muzikante van een grote tafel Duitsers geen fooi, ook wij hoofdschudden "nee" en ze driipt af naar een nieuwe locatie. Jammer meisje maar we waren net in een leuk geanimeerd gesprek...

5 oktober, diesel tanken en van Cagliari naar Is Molentis

De prijs van diesel is buiten proportie in Italië: we lezen 1,84 in de haven en het is niet eens duidelijk waar dat tankstation zich bevindt want de twee kleinere tankstations bij Marina del Sole-Sant Elmo zijn gesloten.

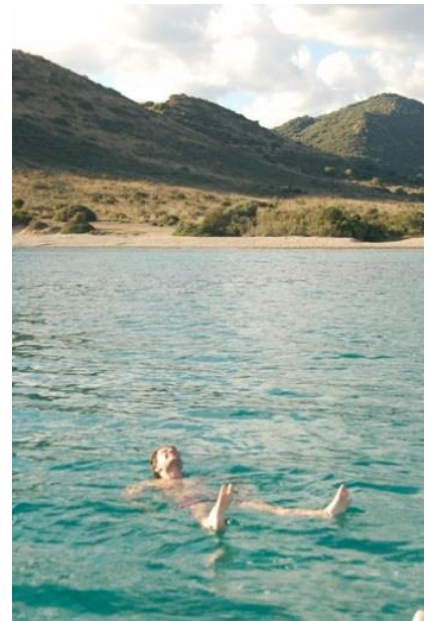
Benzinestations in de stad laten ons geheel andere zien, weliswaar met hogere bedragen voor diesel dan in Spanje maar het scheelt een stuk.

En zo gebeurt het dat "de Mannen" met de auto naar het benzinestationnetje rijden in de woonwijk achter de haven en 3 x heen en weer rijden met 5 jerrycans (bewaarde waterflessen) en diesel pompen en Skadi vol gooien. Uitgespaarde kosten: 65 euro. Knip met de vinger: Nu weten we waarom vertrekkers jerrycans en waterflessen in bosjes aan de hekstoel hebben hangen. Je boot ziet er van lieverlee niet meer uit, maar je hebt wel wat!

Het is een mooie dag en we varen de enorme baai van Cagliari uit. Ralf blijkt een zeerot. Tja al zat avontuur gehad in Azië op een stuk kleinere bootjes.

Is Molentis is een halve maanvormige baai omrand door lichtgrijze gladde blokken granietrots, aan de westkant ligt het witte strand met diamanten zee en aan de oostkant de rotskust met een minder fijn zandstrand. Rondom de baai ligt een strook vegetatie van lage bossages, zoals cactussen en lage pijnboomsoorten en heesters. Wij maken vast aan een mooringboei want dit is een Natuurreservaat en ankeren is verboden.

Het water is blauw en Annelies plonst er als eerste in, daarna Peter en Ralf. in het water drijvend roept Ralf: „dus dit doen jullie elke dag..? Wat "verschrikkelijk" zeg!"

6 oktober, van Is Molentis naar Porto Corallo, 20,3 mijl

Ergens in de zweverigheid van de Remslaap klinkt de monotone disco-beat. Huh? Waar ben ik? Hoe laat is het? Wie heeft zo laat de volumeknop voluit gezet? Maar het is licht...dan is het dag! Annelies kijkt uit het raampje en ziet de zon spectaculair boven het zand van Is Molentis uitkomen, een paradijselijk beeld, maar wel met discosound en van een behoorlijk decibelgehalte.

Conclusie: de schoonmaak mevrouw van de enige strandtent die zich bevindt aan het uiteinde van dit idyllische strandje, heeft er blijkbaar zin in!

We ontbijten als alle rust is weergekeerd, want schoonmaken duurt gelukkig niet eeuwig. Overigens is Tripadvisor en het Turismo Sardegna al voor achten op de hoogte gesteld: lig je met je schip bij zonsopgang paradijselijk en alleen in een onbedorven baai, wordt je hard geconfronteerd met galmende beats en bonks vanaf de strandkant :I

We hebben besloten een paar langere stukken te varen richting het Nationaal Park Gennargentu. Kort na het verlaten van de mooie baai trekt de wind aan en we kunnen zeilen. De mooie kust trekt aan ons voorbij, de wind is zuid 4 Bft. een achterlijk windje en ook de golven lopen met ons mee, een voorbeeldige tocht. Ontzettend leuk voor Ralf, de eerste zeiltocht. Hij vindt het geweldig en krijgt de smaak te pakken.

De wind trekt flink aan (typisch westmediterraan) en met een 6 Bft maar nog steeds achterlijk lopen we de haven van Villaputzu binnen. We worden aan het bezoekersponton gelegd, maar de golven lopen hoog de haven in en je ligt daar niet rustig. In haar beste Italiaans verzoekt Annelies om een "altro posto per la Barca" de Marinero vindt alle plekken gelijk t.o.v. de wind, en de wind gaat heus wel liggen vanavond, zegt hij maar we laten ons niet "kisten" en Peter loopt een stuk de marina in om de situatie te checken. Hallo zeg, we zijn zómaar niet tevreden! Peter zegt: het is verderop een stuk rustiger. Dus de Marinero gaat akkoord en we maken los in het geklots van de golven en Macho Peter gaat besluitvaardig en kordaat de hoek om met het schip. Aan de hoge kant aanleggen aan het ponton valt niet mee met deze wind. De marinero trekt aan de lijnen en Peter manoeuvreert kunstig tegen de kant. Voor Ralf meteen een leuke ervaring, met een aantal "weetjes".

Als morgen de wind afneemt, kunnen we wellicht verder naar Santa Maria Navarese...wat een prachtige naam weer voor een gehucht in een indrukwekkend landschap.

7 - 8 oktober, van Porto Corallo naar Santa Maria Navarrese, 32 mijl

Vliegende visjes, en zeilen als een tijger (uitdrukking van Peter) in een fascinerend landschap.

Een dagje in Porto Corallo: er is geen bus in het naseizoen, die ons naar het dorp Villaputzu kan brengen en een taxi kost 30,= heen en weer. we niet doen! We doen daarom een wandelingetje naar (Nice, zei de havenmeesteres) Porto Corallo village. Dat blijkt dan ook een village te zijn voor vakantiegangers en behoorlijk groot ook. Je kan er via het mooie grofkorrelige strand komen. De Village is uitgestorven. Weinig toeristen, een gesloten bakkerswinkel en 3 restaurants zijn dicht en staan te koop. We drinken iets in de enige strandtent en genieten van de omgeving want die is bijzonder mooi vanaf Villaputzu tot aan Olbia.

De volgende dag vertrekken we om 10.30 uur eerst 2 mijl op de motor en dan kunnen we de Genua al uitrollen. Grootzeil hijsen we een half uur daarna. Het wordt een prachtige zeiltocht. De wind varieert van halve wind 5 a 6 Bft. tot achterlijke wind 2 Bft. Het is hollen of stilstaan. De snelheid van Skadi is af-en-aan 0,2 knopen en dan meteen 9 knopen. Ralf stuurt en vindt het een ECHTE zeiltocht. Hartstikke leuk!

Het landschap is schitterend. Ongerepte natuur met lange stroken zandstrand waar niemand komt. Geen dorpen op de beboste hellingen van de puntige heuvels en daarachter nog hogere beboste toppen en bergen van 1200 meter.

We varen de kleine gezellige haven van Villaputzu binnen (Marina di Brunei), die omringd is door bergen en bossen en rotskusten. In de verte lonkt de licht getinte kliffenkust met de fantastische Cala' s en grotten. Dit is Nationaal Park Gennargentu/Golf van Orosei, een waarlijk juweel van Sardinië.

Het omvat het Gennargentu massief, dat met Punta Lamarmora, de hoogste piek op het eiland, en de Supramonte, beschikt over een uitgestrekt kalksteen en dolomiet hoogland, daterend uit het Mesozoïcum tijdperk (Monte Corrasi, 1463 m), dat rijk is aan ondergrondse wateren en gemarkeerd wordt door wilde, dramatische landschappen.

De must see gebieden omvatten:

- *de Supramonte van Oliena en de vallei van Lanaittu*
- *de Supramonte Orgosolo;*

- *de Karst-bron van Su Gologone, de belangrijkste in Sardinië;*
- *de kloof van Su Gorropu, de diepste in Italië, en misschien wel in heel Europa, met wanden met een hoogte van 450 m;*
- *Su Suercone, een enorm wastafel-gat met een groep van oude taxus bomen, grotten en afgronden;*
- *de grotten van Su Bentu en Sa Oche, voor ongeveer 15 km;*
- *en de Golf van Orosei, die zich uitstrekt van de Supramonte naar Cala Gonone en Santa Maria Navarrese met stijgende kalkstenen kliffen, doorboord door zee-grotten (bijv. de Blue Marino-Dorgali) en verborgen charmante zanderige baaien (Cala Colotze, Luna, Dorgali)*

Onder de bijzondere zoogdieren rangschikken zich de moeflon, waarvan de aantallen toenemen, Sardijnse herten en reeën, wilde katten, vossen en relmuizen. Vogel soorten zijn: de Eleonora's valk, de steenarend, de havik, de sperwer en de buizerd; amfibieën, reptielen en insecten, waaronder de zeldzame Corsicaanse zwaluwstaart vlinder. Er zijn ook belangrijke-grotwoning ongewervelden, en de monniksrob, die zijn naam aan de Grot van de Blue Marino en waarvan waarnemingen in de Golf van Orosei steeds zeldzamer zijn.

9 - 10 Oktober Sant Maria Navarrese naar Cala Gonone, 25 mijl

We blijven een dagje liggen in Santa Maria Navarrese want we zijn door de voorraden heen en er is hier per slot van rekening een supermarkt die ook nog op zondag open is. Na een wandelingetje vinden we de supermarkt en kunnen we weer verse groenten inslaan. Helaas, vlees en kip is er niet, alleen wat mishandelde kipfiletjes in de diepvries die er ook niet uitzien. Na de boodschappen nemen we een koffietje op een plaatselijk terras en lopen terug naar de Skadi.

De rest van de dag lummelen we wat rond de boot, doen wat kleine klusjes, Annelies werkt ietwat de site bij want het is per slot van rekening zondag en dan moet het al helemaal niet op werk gaan lijken.

Op 10 oktober vertrekken we na het ontbijt richting Cala Gonone, een klein haventje op een afstand van ca 22 mijl. Er is zoals gebruikelijk geen wind en we varen heel rustig op de motor op een afstand van 250 meter langs de enorme steile kliffenkust. Het is een natuurpark, Parco Nazionale del Golfo di Orosei e del Gennargentu en er woont niemand, trouwens er zijn niet eens wegen, hoe kan je dan hier komen, je moet 5 dagen door de bergen lopen om de kust te bereiken.

Als we om de Cabo de Monte Santu heen gaan, komen er kleine strandjes tussen de rotsen die alleen per schip te bereiken zijn. Het water is hier ongekend azuur blauw en we kunnen de bodem op een diepte van meer dan 15 meter onder ons door zien glijden. Zo helder hebben we het nog niet gezien.

Door de marinero in het havenkantoor is ons aangeraden om de Grotta del Fico te gaan bezoeken. Deze is veel mooier dan de bekende blauwe grot. We zien de ingang aan de hand van een soort hekwerk en een trappetje en leggen de Skadi in een klein baaitje net Noordelijk van de grot voor anker. Annelies belt een telefoonnummer wat we op de site van de grot vinden en ze krijgt een niet Engels sprekende meneer aan de telefoon. Er blijkt een service te zijn om je van je schip op te halen en naar de grot te brengen. Daar hebben we wel oren naar en Annelies spreekt af dat ze ons komen halen. Naast ons ligt een Belgisch schip voor anker. Zij halen het anker op en varen zuidelijk weg denken we, maar voor de grot stoppen ze en de hele bemanning, veel kinderen, worden in de watertaxi gezet en gaan de grot in. Ook een soort rondvaart boot legt aan en iedereen schuift de grot in.

Annelies belt nog een keer en krijgt te horen dat we zo opgehaald worden maar na het eten van de lunch zien we de Belgen uit de grot komen en teruggebracht worden naar hun schip. Ook de passagiers van de rondvaartboot gaan aan boord en iedereen gaat zijn weg, en... zo ook de watertaxi, die naar huis gaat. Annelies belt weer op en krijgt een dame aan de lijn die zich verontschuldigd en zegt dat ze dachten dat we al weg waren. We kunnen over 20 minuten wel met een rondleiding maar dan moeten we voor de grot ankeren. Dus anker opgehaald en richting de grot. Ondertussen is de wind behoorlijk aangetrokken naar 4 Bft en blijken we in 17 meter water te moeten ankeren

met veel rotsen en wier, dat vergt 60 à 70 meter ketting dus. De wind trekt aan en golfjes ook. We kijken elkaar aan en zeggen: ik voel me hier niet goed bij...en roepen dan: Dat gaan we dus niet doen.

We zetten de Genua, vervolgen onze weg verder naar Cala Gonone en onderweg ankeren we nog een keer in een stille Cala in 3,5 meter Azuurblauw water met zandbodem. Lekker even zwemmen en daarna door naar Cala Gonone.

Deze haven blijkt een piepklein haventje te zijn met bijna geen zeilschepen maar ontelbare bootjes om toeristen naar de grotten te vervoeren of dienst te doen als verhuurbootjes. Een aardige Marinero helpt ons bij het aanleggen aan de kade en helaas voor Annelies maakt ze even een te snelle beweging en jawel, het schiet weer in haar rug.

"Rustig aan" is het Motto, en vroeg naar bed met pijnstillers en spierontspanners. Morgen zien we wel of we een dagje hier blijven of toch nog wat doorvaren, we hebben tijd genoeg dus daarom hoeven we niet te haasten.

Al met al een prachtige vaardag met geweldige rotsen, grotten ongekend blauw water en prachtige stranden.

11 oktober van Cala Conone naar La Caletta, 25 mijl

Er wordt harde wind verwacht 4bft met windstoten 6, vanaf een uur of 2 's middags. Peter meldt Ralf en Annelies dat we toch verder varen maar dan ook direct na het ontbijt (weer eens zelf gebakken brood).

De steile kliffen kust met ongekend grote gaten en grotten aan de zee kant met zandstroken, blijft boeiend om naar te kijken. Er vliegt steeds een vlindertje met ons mee en we zien twee dolfijnen in de gladde zee. We motoren met windkracht 2 uit zuidwest en later zet Peter de Genua bij dat scheelt nog een knoop. De wind valt weg - de wind trekt aan- en nog eens aan- de Genua wordt uitgerold en de wind wordt 4 Bft. De motor gaat uit en er gaat een hoeraatje op want wederom is het perfect zeilweer. Ralf trekt dat aan, lijkt het. Ralf heeft het super naar zijn zin, leert kleine handigheidjes en vult Peter perfect aan als matroos.

We varen het wat vlakkere landschap van Orosei langs met de pijnboomkusten en witte lange stranden en in de verte nog wel hele hoge bergen. Vlak voor Cabo Camino liggen beschermde natuurgebieden en de stranden zijn paradijselijke n maagdelijk wit.

Er komen wat golfjes maar van achteren en de wind trekt naar west. We hebben net een kleine lunch verorbert en Annelies wil nog wat toastjes maken en dan slaat een enorme windvlaag de Skadi zijwaarts en alle toastjes, borden, waterflessen en zijzelf èn Ralf, tuimelen achterover, de toastjes, op de vloer en tegen de muur geplakt. Ralf red de waterfles en heeft gelukkig nog net niet de limonade ingeschonken.

Peter verontschuldigt zich: „ sorry, ik zag hem niet aankomen, ik had de motor al aangezet, maar dit is echt onverwacht". Met een 5 Bft, vlagen 6 en 7, varen we de kaap om en tegen de noordwestenwind in stevenen we af op Caletta.

De golven hebben zich nog niet opgebouwd en we varen onder de kust dus het is niet al te wild, maar de wind loeit om de boot heen en het wordt zelfs een beetje spannend. We moeten een trui aantrekken, dat is maanden niet voorgekomen. Calasetta is net als haar zuiderbuurtjes een typisch Sardijns dorp met mooie gekleurde huisjes in geel, donkergeel, rose, oranje en toont vanaf zee zeer landelijk en lieflijk: pastelblokjes tegen een groene heuvel.

De havenmeester fietst ons tegemoet en helpt ons met aanleggen. Een mooie plek. Bijzonder vriendelijk schrijft hij ons later in en we betalen hier 19,50 per nacht, een tweede nacht 5 euro korting. Hoezo duur die Med?!

12 oktober, van La Caletta naar Ottiolu, 9,2 mijl

DE KACHEL STAAT AAN !!!!!

Het is 18 graden buiten, er staat een koude wind en dus doen we de kachel aan. We zijn schijnbaar erg gewend aan de warme temperaturen van de Med en we begrijpen nu een beetje dat de lokale bewoners hier met dit weer in jassen en lange broeken gaan lopen. We zijn verwend!

Vandaag varen van La Caletta naar Ottiolu. Er is hier een duikcentrum waar Ralf en Peter willen gaan duiken. Het is ook een mooie plek om het slechte weer van de komende dagen te gaan afwachten. De voorspellingen zijn 6 à 8 Bft en wat kouder weer dan we gewend zijn.

Omdat we maar een korte afstand gaan varen wordt eerst 's ochtends de Annelies Tiramisu gemaakt en bakt Peter nog maar eens een brood.

Rond 13:00 maken we los en varen we de haven uit. Er staat een 2 Bft NE en dus blijft de motor aan. Al we halverwege zijn varen om een ondiepte heen en varen we op de haven van Ottiolu af. Helaas komt de swell nu weer een dwars op de boot wat voor Annelies een vervelend zeetje oplevert. Gelukkig is het een kort ritje en bij aankomst staan er 3 marinero's op de kade te wachten om de lijnen aan te pakken. Er komt er ook nog 1 in een Zodiac om de boeg van de Skadi tegen de wind in op zijn plek te houden. Zoveel hulp hebben we nog nooit gehad. Aanleggen is dan ook een koud kunstje.

Bij het havenkantoor betalen we de wereldprijs van 56 Euro voor 4 nachten en Nee, de bus naar Olbia rijdt alleen in het hoogseizoen. Een Taxi is 73 Euro en dat vinden we net iets teveel. Ook Alen en Magie moeten aan boord komen en die zouden dan ook met de taxi moeten komen. Omdat Ralf zaterdag terug vliegt besluiten we om toch zaterdag naar Olbia te gaan varen, een tocht van ca 20 mijl. Als we om 8 uur vertrekken zullen we rond 12 uur in Olbia zijn en Ralf vliegt om 16:10. Ruim op tijd dus.

We liggen in een heel aardig pittoresk haventje met wat kleine winkeltjes, een supermarktje wat niet veel heeft en een iets te duur terrasje voor wat drankjes. De echte dichtbij zijnde supermarkt is 6 M lopen en dat gaan we morgen dan meer doen.

Vanavond maar lekker op de Skadi in de wamte zitten :-)

13 - 14 oktober, Ottiolu in de regen

We liggen voor in de haven van Ottiolu, het is bewolkt en in de middag er veel wind, voorspellingen van 7 Bft met windstoten van 8 B ft.

Naast de boot, achter de Capitainerie, ligt een klein strand en zuidelijk de haven ligt eveneens een prachtig strandje met kristalhelder blauw water. Helaas is het geen zonnig weer. Het is nog wel 24 graden buiten.

We willen vandaag of morgen duiken bij het eiland Tavolara bij de schijnbaar prachtige duikplek Secca del Papa. De duikschool in de haven van Ottiolu is gesloten voor de rest van het jaar, typisch seizoen gebonden dus. We bellen nog 2 duikcentra in Capo Coda Cavallo maar beide duikcentra hebben alle duiken gecancelled in verband met het slechte weer/zee. Mochten ze morgen toch nog gaan duiken dan worden we teruggebeld.

Vandaag dus wat improviseren, allereerst de Airco maar opbergen, we schatten in dat het vanaf nu geen 30 graden meer wordt. We zullen meer gebruik maken van de Webasto kachel en die is gisteren na 5 keer starten weer aan het werk gegaan. Voor de rest van de dag zien we wel even...

Om 14.30 uur maakt opeens de charter boot naast ons los. Ze varen weg,,, gekkenwerk, en we zien hun boot dansen op de golven, de Marinero zegt:, crazy!" en schud met zijn hoofd. We wensen hen geluk met de 7 Bft en een woeste zee, 5 uren tegen de elementen vechten.

Italiaanse praatjes van Annelies met de havenmeester en Marinero's heeft hun sympathie opgewekt en ze komen ons zeggen te verhuizen naar een betere "posto" . We zijn al flink door elkaar geschud en we zijn dolblij en maken los met hun hulp. In box 13 leggen we weer kunstig aan. Ralf ("kan je goed hebben op de boot", zegt Peter) assertief als hij is, pakt goed aan.

komt

van

De mannen zetten de tent er op, buiten giert de wind en we zitten even later aan het bier onder het afdak. Zelfs Odin komt erbij want....normaal niet buiten te trekken, vindt hij het nu, vergeleken met buiten de tent, binnen de tent helemaal top.

In de nacht waait het nog flink 7 Bft, windstoten 8 uit oost. En we zijn dankbaar dat we in box 13 liggen (hoezo geen geluksgetal). Rond 09.00 uur maakt een charterboot naast ons los. De mannen zijn er op gekleed met reddingsvesten en lijnen. Ook deze boot moet ingeleverd worden. Dus het wordt voor hen een barre tocht naar het noorden. De golven staan nog hoger dan gisteren. Een mooi gedruis als je gewoon lekker op je bootje mag koffie leuten en het weer mag afwachten: de luxe van een eigen schip en vooral: niet móeten varen. Een relax dagje met wat regenspetters en een grijze lucht. En even een wasbeurtje voor Skadi want ze ligt vol Saharazand.

De wind neemt af naar 4 Bft. en het is 25 graden, er worden wat felle buien verwacht maar onder de tent overkapping is het toch lekker zomerweer.

15 oktober, van Ottiolu naar Olbia, 19 mijl

De zon staat aan de hemel en alsof er geen vuiltje (letterlijk) aan de lucht was is de rust aan de kust weergekeerd. Het enige spoor van de enorme regenval en de golven ligt op het strand: bergen met Posidonia wier. Er valt niet op te zonnebaden totdat iemand het heeft opgeruimd. Wij maken vandaag los en varen motorrend naar Olbia. Een vliegende vis scheert naast Skadi meters ver over het zee oppervlak. De blik op de kust is alweer prachtig en het is een waar dolfijnen zee-tje. Tot 2 x toe zien Ralf en Annelies een stel dolfijnen opduiken, een kort moment, maar ze zijn wel goed zichtbaar.

Het is een beetje tussen de eilandjes door laveren nabij Olbia. Dit is een volgend natuurreservaat. We hebben er al enkele gezien of doorgevaren.

Marine Reservaat Tavolara

Het Zee reservaat van Tavolara Punta Coda Cavallo, opgericht in 1997 met besluit van het ministerie van Milieu, beslaat ongeveer 15.000 hectare van zee- en kust grondgebied van de gemeenten van Olbia, Loiri Porto S.Paolo en San Teodoro. Het wordt beheerd door een consortium, bestaande uit drie gemeenten, die de EMAS-certificering heeft ontvangen.

De natuurlijke functies, het betoverende landschap, evenals zijn historische gebeurtenissen, maken het een van de meest interessante plekken van de Middellandse Zee.

Het tafelberg-eiland Tavolara rust op een granieten basis en het oppervlak is volledig genivelleerd door weersinvloeden 225 miljoen jaar geleden. De

kuststrook wordt gekenmerkt door kleine en geïsoleerde baaien afgewisseld met zeer lange sikkelvormig stranden, onder hoge rotsachtige kapen. Dit buitengewone landschap wordt ingevuld door het strand van Capo Ceraso, de stranden en lagunes van Porto Istana, Ponto della Taverna, en Cala Brandinchi, het strand en de delta lagunes van Porto San Paolo, het strand van Cinta en de lagune van San Teodoro, met daartussen de kapen Capo Ceraso, Punta Molara, Punta Coda Cavallo en met nog verdere granieten kapen.

Ook Molara en diverse kleinere eilanden presenteren de kenmerkende morfologie van de granieten rotsen bestaande uit geïsoleerde blokken die zijn uitgehold en verschillende grillige vormen hebben aangenomen.

Wanneer de lichtenergie doordringt tot aan de zeebodem, zijn de voedings- stoffen overvloedig. Alle belangrijke voedselketens beginnen met de "primaire productie" die door deze fotosynthese ontstaat.

Posidonia Oceanica (kust plant die zich aangepast heeft om in de zee te leven) speelt een essentiële rol in de natuurlijke economie van het kuststelsel. Het Posidonia helpt bij het ondersteunen van de zee-voedselketen aan de kust.

Op de "bucketlist" van Peter staat een open water duik bij Secca del Papa/Tavolara. Deze duiklocatie op ongeveer 15 meter diep, kenmerkt zich door de overvloed van rifbaarzen en koraaljuffertjes tussen anemonen, en witte, gele,

en rode koralen. Helaas heeft hij vanwege het slechte weer van de afgelopen 2 dagen geen duik kunnen maken. Mogelijk komt die wens uit wanneer wij uit de Middellandse Zee gaan via Sardinië en de kusten van de Golf van Lyon...

In Olbia ligt Skadi "decadent" mooi tegenover de Club. We nemen vanaf de Marina een taxi naar het vliegveld om Ralf weg te brengen, 15 euro voor een afstandje van 4 KM.

Als we terug zijn op de Skadi staan de 2 rugzakken van Alan en Maggie al aan boord en even later stappen ze zelf ook aan boord. Wel een raar gevoel dat de ene opstapper van boord gaat en direct de volgende aan boord komen.

We overleggen dat we de volgende ochtend rond het middaguur willen vertrekken richting Ostia nabij Rome. Na de heerlijke pasta van Annelies met wijn en bier gaan we op tijd de kooi in, morgennacht wordt het doorvaren.

16 en 17 oktober, van Olbia naar Ostia, 134 mijl

Met Alan en Maggie aan boord staan we op tijd op om de Skadi klaar te maken voor de oversteek naar het vaste land van Italië. We gaan naar Ostia een haven vlak bij Rome vanwaar we naar Nederland gaan vliegen.

De Dinghy wordt voor op het schip gelegd, Annelies legt binnen alles stormvast, de voorspellingen zijn 1 à 2 Bft maar je weet maar nooit op de Med. Odin krijgt weer eens een Zylkene pilletje zodat hij wat rustig blijft, Koffie, Cappuccino, Tiramisu, nee niet die van Annelies maar uit de Winkel, en de route in de Plotter zetten. Nou ja route, een rechte streep van Olbia naar Ostia van 130 mijl is niet zo ingewikkeld. Wel elke 25 mijl even een waypoint anders lijkt het dat je nooit ergens komt.

Om 11 uur kijken we elkaar aan en vragen ons af wat de toegevoegde waarde is van wachten tot 12 uur, de vertrektijd die we hadden afgesproken. Niets dus en we maken de Skadi los en varen de Marina di Olbia uit. De Baai van Olbia is best wel lang, we varen 8 mijl door de vaargeul tussen de mossel culturen, ook hier heeft de hangcultuur zijn intrede gedaan, en tussen de rotsen door om aan het eind de koers op 70 graden te zetten voor de komende 24 uur. Zoals voorspeld is er weer geen wind en blijft de motor aan op 1800 toeren. Hierdoor gaat de Skadi 5,5 knopen door het water en voorlopig ook over de grond.

We zien een prachtige maan opkomen aan de horizon en de dag erop lezen we dat het een supermaan is, de maan staat op zijn dichtste punt bij de aarden en ziet er daardoor enorm groot uit.

Rond een uur of 9 's avonds komt er toch wat wind uit de noordelijke richting en rollen we de Genua uit. Het is niet genoeg om volledig te zeilen maar we zetten de motor terug naar 1200 toeren en blijven keurig 6 knopen over de grond lopen.

Na een paar uur merken we dat de grondsnelheid behoorlijk afneemt, op een bepaald moment zelfs terug naar 2,2 knopen en de Skadi maakt ook snelle en grote koers wijzigingen. Er blijken hier hoge "bergen" onder water te zijn die grote bewegingen in het water veroorzaken.

50 Mijl van Olbia bevindt zich nl. de **Vercelli Seamount**, een bergtop van 36 meter onderwater in een gebied van 2000 meter diepte, een reus van een berg dus. Achteraf was het dus goed te begrijpen waardoor deze tegenstromen veroorzaakt werden.

Rond 23:00 merken we dat de wind aantrekt en gaan we het grootzeil proberen aan te slaan. Een lastig en acrobatisch toertje in de rollende golven, boven een zwarte woelige zee met gelukkig veel maanlicht en Peter gaat aangeliend aan de slag. Uiteindelijk blijkt de grootval om de kraanlijn gerold te zijn, die we niet los krijgen. We rollen altijd de grootval om de kraanlijn om het "zingen" van de kraanlijn tegen te gaan maar nu is dat wel heel erg lastig.

Dan maar alleen Genua en motor, het is niet anders.

Alan en Maggie zijn om 20:00 hun kooi ingedoken en om 00:00 gaat ook Annelies naar binnen. Het grootzeil avontuur heeft nogal wat adrenaline gegeven en ze heeft daardoor nog een uur extra van de zee en de maan en het varen genoten, maar nu vallen haar oogjes dicht. Peter blijft buiten samen met Freija die aangeliend in haar mandje ligt te slapen. We varen rustig van waypoint naar waypoint zonder noemenswaardige spannende dingen. Heel af en toe een schip op de AIS maar alles blijft ver weg van ons.

Om 01:00 komt Alan met handschoenen en muts naar buiten en neemt even 3 uurtjes de wacht over terwijl Peter buiten probeert te slapen. Freija vindt dat wel spannend en kruipt bij Peter in de slaapzak om daar verder te slapen. Gekke katten die Siamezen. Alan gaat rond 03:00 weer naar binnen en Peter blijft weer lekker buiten zitten.

Annelies heeft geprobeerd te slapen op bed in de punt van het schip, maar het rolt hevig en ze schiet de slaapkamer uit omdat ze overvallen wordt door misselijkheid. Ze kan alleen maar denken: wegwezen uit de punt. En ze installeert zich op de bank waar Odin ligt. Op gladde sokken en onder geschommel legt ze Odin enigszins schokkerig op de bank aan de lage kant. Daarbij ziet ze Alan naar beneden klauteren maar hij staat met de rug naar haar toe en verdwijnt zo ook als een schim in de slaapkamer. Aan de hoge kant liggen is geen goed besluit, Annelies rolt van de bank af en duikt meteen op de andere bank aan lage kant vlakbij Odin.

Rond 06:00 komen Alan en Annelies naar buiten en rond 09:00 gevolgd door Maggie en gezamenlijk leggen we de laatste mijlen af naar Ostia waar we om 12:00 vastliggen op een mooie plek in de haven.

De rest van de dag blijven we een beetje bij de Skadi, eten we een heerlijke lunch op een van de terrasjes en rusten we uit van de nachttocht. 's Avonds onder het genot van kaas, wijn en Muier-schipperbitter kijken we nog even terug op de tocht en vooruit op de reis van Alan en Maggie die met de trein verder gaan. Een reis naar het Comomeer, St. Moritz, Frankfurt, Amsterdam en Engeland.

Dit was toch weer een andere overtocht dan gedacht met al het geschommel maar zeker weer een mooie tocht.

18- 19 oktober, Alan en Maggie van boord, Jan aan boord

20 - 21 oktober, Nederland

Een opmerkelijk feit: **Het aantal bezoekers van onze Skadi site is door de grens van 25.000 gegaan.** We kunnen helaas niet zien wie de 25.000ste is anders hadden we een bloemetje kunnen sturen.

Vanaf onze aankomst in eigen landje wordt het op "schema" leven. Vanaf Schiphol naar ziekenhuis Zoetermeer/medische controle Annelies, terug naar Bunnik voor fiscale zaken, inchecken in hotel Leiderdorp en hapje eten met Mirjam, die we niet in "eenzaamheid" willen laten, nu Jan op de boot op de katten past.

Na 4 dagen rugpijn is Annelies gelukkig aan de beterende hand. Rugpijn die soms uit het niets komt opzetten en na een week weer verdwijnt. Gedeeltelijk is verkeerd zitten, of verkeerd opstaan de oorzaak.

Schema: tandarts en kapper en beiden vinden iets....Een soort beschadiging aan een kies, onder het tandvlees en met wat metselwerk wordt het opgeknapt. De kapper: hij vind veel verdroogd haar. Met een nieuw kleurtje en goudeffect verlaat Annelies aan de hand van een professioneel geknipte en baard getrimde Peter de kapsalon. Thanks Cyrille van Jolly Good Cyrille. De meesterkapper. We gaan op weg naar Heemstede, naar het stulpje van Leo en Maaïke van de Chimo. We zien onze vrienden weer van de Chimo en de Twixx. Het wordt een avond vol herinneringen aan ons vertrek uit Nederland in 2015, onze ontmoeting en het prille begin van elk van onze wereldreizen. Een bijzondere avond met bijzondere mensen met een bijzondere band!

22 - 25 oktober

Na overnachting en gezamenlijk ontbijt nemen we afscheid van Leo, Maaïke, Brigit en Rob.

Vijf dagen Nederland staan tevens in het teken van het huwelijk van Brian met Babette. Een prachtige koude herfstdag, met een prachtig bruidspaar op een top-lokatie (Kasteel Wijk bij Duurstede) en een memorabele feestavond waarbij Joran en band een optreden verzorgt en we als vanouds uit ons dak gaan op jaren 80 disco muziek.

Een uit 7 delen bestaande bruidstaart, elke taart staat symbool voor iets... Twee zielsgelukkige mensen die toegesproken worden door de ambtenares van de burgerlijke stand, in twee talen. Meervoudig wordt de bijzondere ontmoeting van Brian en Babette in Parijs aangehaald. Ze openen het dansfeest met eigen eerste dans. De kinderen zijn trots en gelukkig en de twee meisjes zijn in beeldige jurkjes gekleed, Dyon volwassen ernaast als oudste.

We zijn pas om 02.00 uur in het hotel. De volgende dag gaan we eerst koffie drinken bij Brian en Babette, eten we nog een heerlijk stuk taart en praten we nog even na over het feest met de Frans vrienden. we rijden, nog slap van het feesten, naar Vlissingen om een en ander te bespreken met de huurders van ons huis en nogmaals wat eigendommen van ons naar de city storebox te brengen.

Nieuw is het gevoel bij Annelies, dat het huis plotseling oproept. Daarover later meer in een aparte blog.

Het is al 20.00 uur wanneer we de deuren van de berging City storebox sluiten en naar het hotelletje aan de Dam in Middelburg gaan. Uit alle hotels waar we geslapen hebben mag deze een bijzondere vermelding want bij inchecken eerder die namiddag, kregen we onverwacht een speciaal soort positieve aandacht. Al met al wordt het verblijf in dit 17e eeuwse pand een verademing aan hotelkwaliteit, ambiance en verrassende details.

Te kort is het verblijf, maar we moeten verder met wederom een medische check-up, deze keer in Middelburg, de apotheek, en bankzaken en....alvast Kerstverlichting kopen bij Action.

Ons laatste hotel is in Leiderdorp waar we bij aankomst al overnachtten. Een vergeten spiegel ligt bij de receptie. We duiken letterlijk het goede grote bed in. Maar vol met gedachten en drukte in je hoofd is het niet uitrusten en Annelies weet dat ze pas op de boot tot rust kan komen. Even volhouden dus.

Om 03.00 uur rammen de Chinese gasten op de gang met hun deuren en er volgt een uur lang hard geconverseer, geklop en heen en weer geloop. Om 04.15 besluit Peter op de gang te gaan staan. Annelies herinnert zich niet meer of dat piemelnaakt is, net als op de Skadi bij lastige burens, of in onderbroek. We schreeuwen net zo hard als de Chinezen om ze te overtuigen dat ze totaal gestoord zijn om midden in de nacht zoveel herrie te maken. Een Chinese vrouw roept: sorry! Sorry! Maar 5 seconden later praat ze gewoon op harde toon verder met haar medereizigster op de gang. We staan dan maar op en pakken een en ander in. Bij de receptie meldt Annelies: nou, die Chinezen kunt u voortaan als niet hier welkom noteren! Er komt een diepe zucht vanachter de balie: Ik ben er de hele nacht mee bezig geweest, zegt de receptionist.

We vliegen om 07.15 uur en verheugen ons om op de boot terug te komen en de katten te zien, we missen ze. Jan heeft het goed gehad, heeft in alle rust gestudeerd. Wij zijn hem heel erg dankbaar.

Hoe was Nederland wordt ons daarna gevraagd... Schedule-living en een lopende trein van "moeten" en doen. En zoals Jan zegt: meer dagen zou alleen maar meer drukte hebben gegeven.

Goed om de kinderen te hebben gezien. Goed om het huis te hebben gezien en te weten wat reizen voor ons betekent en wat thuis is. Goed om dingen geregeld te hebben, ook medisch, en daarover gerust te kunnen zijn.

Jammer dat we sommige vrienden niet hebben kunnen ontmoeten, al zat het tot het laatste moment in ons achterhoofd: het is niet gelukt. We gaan hen bellen binnenkort. Blijf ons volgen en wees welkom op de boot, in Italië of wellicht Kroatië.

26 oktober, fiets gestolen

Het is een uitrustdag. Annelies is bekaf. We zitten in de kuip aan de koffie na een nacht (allebei) slecht slapen van alle belevenissen en gedachten die door ons hoofd gaan.

Peter werpt een blik op het ponton en roept uit: „de fiets is weg!”

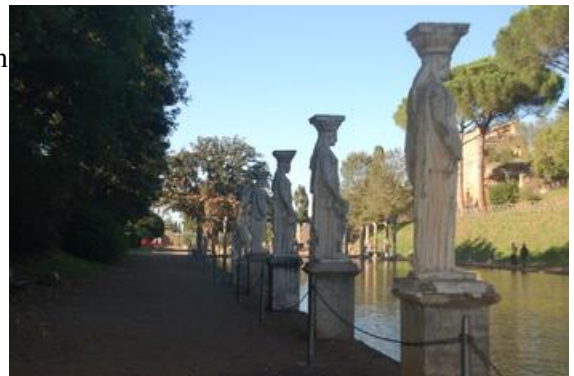
Toen we gisterenmiddag op de boot kwamen, stond hij er nog. Voor Annelies geen wereldvreemde ervaring: in Den Haag wordt in een mens zijn leven 3 x je fiets gestolen. Hier is het niet anders. Niemand heeft ook maar iets gezien. We kunnen er niets aan doen, slechts aan de verzekering opgeven. Daarover horen we later...

De dag is verder gevuld met opruimen, wassen en aandacht aan de katten geven. Die knijpen oogjes toe alsof we nooit weg geweest zijn.

27 - 29 oktober, botsautootjes en Romeinse villa's

We hebben een huurauto, dus we gaan naar een....Lidl, jawel. We vullen voorraden aan en we moeten voor deze boodschappen door het ver keer rond Rome/Ostia. Het verkeer in Italië... Ja dat is weer een geheel nieuwe ervaring. Hier geldt het recht van de sterkste:

- je haalt in aan welke kant het beste lijkt.
- Je rijdt 4 banen dik als er maar 3 banen zijn.
- Je rijdt een kilometer over de vluchtstrook om alle banen in te halen.
- Je drukt flink door om er tussen te komen.
- Je geeft geen richting aan.
- Je telefoneert.
- Je rijdt over alle belijning heen, bij opritten en afritten.
- Je haalt snel rechts en links, om-en-om in, als je haast hebt.
- Toeteren mag altijd.

Ritsen ? Wat is dat? Conclusie van Annelies: al die vervelende belerende en zogenaamd leuke reclames over ritsen, onze invoegdoceringslichten en de Veilig Verkeer Nederland-filmpjes hebben ons Nederlandse burgers (Vlamingen ook?) ondertussen flink opgevoed. Het heeft dus toch geholpen! Wat zijn we met zijn allen toch beleefd in het verkeer, op een enkeling na. Hier is het precies andersom. Dus, Peter zet alle toeren bij (kan je opvatten zoals je zelf wilt) om ons levend naar Lidl en terug te brengen.

Net zo een avontuur is het om de prachtige Villa d'Este te zien in **Tivoli**.

Tivoli ligt ongeveer 25 km ten oosten van de Italiaanse hoofdstad Rome in de Sabijnse Bergen. Op deze plek, ter hoogte van watervallen in de rivier de Aniene, bouwden vanaf de 1ste eeuw v.Chr. aanzienlijke Romeinse families hun buitenhuizen. Tivoli heette in die tijd Tibur. In de stad liggen onder meer de villa van keizer Hadrianus, een complex van gebouwen in een park, daterend uit de 2de eeuw, de resten van een heiligdom uit de 1ste eeuw v.Chr. en een 15de-eeuws kasteel. De 16de-eeuwse Villa d'Este behoorde toe aan de hertogen van Ferrara, leden van het oude en beroemde Italiaanse geslacht Este, wier hof in Ferrara een centrum van kunst en cultuur was. Bij de Villa d'Este ligt een schitterende renaissancetuin. Net als in het park van de Villa van Hadrianus liggen hier prachtige waterwerken.

Klik voor info en video hier-->[Villa d'Este / Tivoli](#)

De Villa d'Este in Tivoli, Italië is met zijn paleis en tuinen één van de beste voorbeelden van de geraffineerde cultuur van de renaissance.

Het voor die tijd innovatief ontwerp samen met de architecturale componenten in de tuin (fontein, sierbassins, enz.) maken dit tot een uniek voorbeeld van een Italiaanse zestiende-eeuwse tuin en waarschijnlijk tot model voor

de ontwikkeling van vroege Europese tuinen. Livio Agresti werkte ook mee aan de binnen decoratie van de Villa d'Este. Mede om deze redenen is Villa d'Este opgenomen in de UNESCO Werelderfgoedlijst.

Voor wie nu nog meer wil weten, lees hier:

De Villa d'Este bestaat uit een dominerend gebouw met daarachter een flinke tuin die schuin naar beneden loopt. Ippolito kreeg van Paus Julius III in Tivoli een Franciscaans klooster aangewezen om in te resideren. Het klooster ligt op de rand van een heuvel die in westelijke richting naar beneden loopt naar het gebied met de naam Valle Gaudente. De heuvel en de vallei bestonden destijds uit verschillende tuinen en wijngaarden met hier en daar een paar boerderijen en kerken. Ippolito was van plan om het klooster samen met het aangrenzende gebied te transformeren tot een grootse villa met tuin. Eind oktober 1550 deed hij zijn eerste aankoop van een stuk land in de Valle Gaudente waarna vele stukken land zouden volgen. Hij kocht meerdere wijngaarden en huizen van de lokale bevolking. Door deze aankopen bestreek het gebied een mooi aaneengesloten stuk land waar een grootse tuin gevormd kon worden. De bewoners van Tivoli waren hier niet al te blij mee maar hadden weinig in te brengen tegen een kardinaal van het Vaticaan. In dezelfde periode begon Ippolito aandacht te besteden aan het egaliseren van het land en aan het aanleggen van een stelsel om water door de gehele tuin te kunnen leiden voor de vele fontein die gebouwd zouden worden.

Een extra weetje: De componist Franz Liszt verbleef enige tijd als gast van de kardinaal Gustav von Hohenlohe op de Villa d'Este. De vele waterpartijen inspireerden hem tot het componeren van onder andere Les jeux d'eaux à la Villa d'Este en Aux Cyprès de la Villa d'Este I en II, deze drie stukken maken deel uit van de derde cyclus (het derde jaar) van diens Années de Pèlerinage. Deze stukken werden in 1877 voor het eerst gepubliceerd. De werken hebben naast een programmatisch tintje tevens een religieuze inslag, als eerbetoon aan de kardinaal.

Om 14.00 uur rijden we naar het verderop gelegen gigantische archeologische complex Villa Adriana.

De Villa Hadriana (in het Italiaans Villa Adriana) is de naam van de uitgestrekte residentie, die de Romeinse keizer Hadrianus (76-138) tussen 126 en 134 liet aanleggen, vier kilometer ten zuidwesten van het Latijnse stadje Tibur, het huidige Tivoli, op ongeveer 31 km van Rome.

Het landgoed, met een omtrek van 5 km en een oppervlakte van ongeveer 120 ha, omvatte een keizerlijk paleis, thermen, bibliotheken, theaters, een zwembad, personeelsvertrekken, banketzalen, ondergrondse gangen, altaren, een sportstadion, een kunstgalerie en uitgestrekte tuinen boordevol kunstwerken. Er waren grotten, dierenverblijven, een wildpark, een vijver, pleinen met fontein, watervallen, visbekkens, enzovoorts. Het geldt als een van de rijkste gebouwencomplexen uit de Oudheid.

Klik hier voor een video van [Villa Hadriana reconstructie](#)

Het Latijnse woord villa had overigens een andere betekenis dan wij er nu aan hechten. Het verwijst naar een buitengoed: een landgoed met herenhuis gelegen buiten stedelijk gebied.

30 oktober, Ostia Antica

Klik hier om alles te weten over -->[Ostia Antica](#)

30 km. van Rome en 4 km. va Porto Turistico di Rome waar wij met de Skadi liggen, bevindt zich deze oude Romeinse stad die mag gelden als een der grootste en best bewaarde Romeinse steden in Italië.

Over de 9 meter brede hoofdstraat van de stad, die 2 km. lang is en bestraat is met grote basalt stenen, van vulkanische oorsprong, lopen wij door Ostia Antica. Dit is de Decuman, de hoofdweg. We beginnen onze wandeling en

bezoek van de 34 ha. grote archeologische site (2/3 van de werkelijke grootte van de stad) bij de Necropolis.

Indrukwekkend! En wat ons zal blijven is de enorme hoeveelheid muren en poorten die tot een bepaalde hoogte nog intact zijn, het Amphitheater en het Forum, de straten en kruisingen van een wijk waar je als mens van de 21ste eeuw doorheen loopt en je een beeld probeert te geven van hoe het geweest moet zijn... De villa met binnenplaats met zuilen en nog een paar beelden, latrines, en riolen met marmeren putdeksel in de straat. En het feit dat men over stromend water beschikte via bronnen en pijpleidingen van lood en later via aquaducten. En niet te vergeten de mozaïeken en de vele mozaïek vloeren die nog niet eens opgegraven zijn. Als je met je schoen wat onkruid weggraaft verschijnt in elke huis, op elk pad een nog niet blootgelegd mozaïek.